Промјене у Покрету за промјене

Пише: Душко Ковачевић
среда, 21 јануар 2009 22:45

Владимир Гоати – политиколог, универзитетски професор, научни публициста и експерт за изборне системе, препознатљив по својим надахнутим и контемплативним анализама и промишљању комплексне и дисперзивне политичке сцене и њених феномена, пословично, и већ сентенцијално је примјетио: „Изборни пораз је мајка промјена у партијама“.

Унутарпартијске турбуленције, то јест програмско мимоилажење челника у Покрету за Промјене, до којег је дошло непосредно после њиховог дебакла на локалним изборима у Котору, што је резултирало цијепањем ПЗП из којег је настао: Демократски Центар Црне Горе јесте најочигледнији примјер који потврђује истинитост Гоатијеве феноменалне констатације. Та иста констатација нам можда, у највећем дијелу и демистификује тешко схватљиви, регресивни и колективно-патолошки спецификум црногорског „модерног“друштва: дводеценијску власт једног човјека, на размеђи двадесетог и двадесет првог вијека, на тлу модерне и демократске Европе! Ништа тако снажно не повезује, хомогенизује и опија као побједа, успијех, тријумф, и обрнуто, пораз – рађа сумње, разара, дијели, свађа!

Да ли је ова детерминистичка негативна енергија изборног пораза, која је избацила у први план све наталожене разлике у Покрету за промјене, пресудно утицала на расцијеп у тој странци? Подијеле увијек покрећу низ тешких питања на која није лако дати поуздан одговор. Чини ми се да смо склони, под силом разних утицаја, да политичка превирања и сумњиве политикантске прекомпозиције, најчешће објаснимо неким општим, теоријским, идеолошким и концепцијским разлозима, глорификујући на тај начин наше политичке представнике или заступнике. Као да избјегавамо, као да се плашимо да уђемо дубље и детаљније у мотиве и вриједоносно-морални хабитус наших политичара, јер ко зна какав ћемо бездан и карактерни амбис тамо затећи.

Сјетимо се распада Народне Странке деведесет седме, који је био увертира и пролог за велику подијелу јединственог ДПС-а. Врло брзо било нам је јасно да је расцијеп опозиционе Народне Странке иницран из центара моћи око тадашњег премијера, а епилог је био безрезервна подршка премијеру Ђукановићу од стране једног дијела Народне Странке, за коју су касније награђени министарским положајима, кодингом

итсл. Двије најмаркантније фигуре тадашње Народне Странке данас су препознатљиви и доказани поштоваоци и бранитељи лика и дијела црногорског премијера. У тим немирним догађајима упитна је и улога Станића и Вишњића! Из свега овог, намеће се логично питање: да ли је расцијеп у ПЗП-у покренут из истих центара моћи и из истих разлога из којих је некада подијељена Народна Странка? Нису ли мотиви баналнији и тривијалнији него што нам се чини на први поглед? Можда разлоге треба тражити у једној недовршеној реплици у Парламенту између Батрићевића и Министра здравља Радуновића? Пуно је питања!

Понекад ми се чини да је Црна Гора прва постидеолошка држава у којој егзистира савршени парламентарни једнопартизам, те да се мој традиционално опозициони глас увијек некако волшебно уроти против мене самог. Као да живимо у једном херметичко-политичком „Михтус Орбису“ – свијету у којем су опозиција и власт савршено измјешани, нерасплетиво испреплетени.

Наравно, изузетно је опасно када у свему што се дешава видите завјеру, али је још опасније не видјети је када се она тако очигледно дешава пред вашим очима.